

— Вищий, козаченьку, вищий серце, нашого меду-горівки, — припрошував Войтенко.

— Не держи на нас, братіку, пересердя, що ми над тобою сміяли ся — то ми жартували....

А нетяга все не говорить ані слова. Потім підійшов до відчиненого вікна і свиснув.

І нараз — звідки не взяли ся — входять до шинку три козаки, і низько кланяючися, підходять до нетяги.

— Здоров був, батьку козацький! Ось твої шати, — сказав перший з них, — твій шовковий жупан.

— А отсе твої, батьку, жовті сап'яниці, — сказав другий.

— А отсе твої штани червоні та шанка оксамітна, — сказав третій.

І справді у руках тих трох козаків були дорогі убори: перший тримав голубий шовковий жупан, шитий золотом, другий — жовті сяп'янові чоботи, а третій — широкі-широчені червоні штани.

Як переодяг ся козак — то став такий лицар, що аж! Тоді старший джура звернув ся до нього з такими словами:

— Гей Хвеську Ганжа Андибере, батьку козацький, лицарю славний! Досить тобі тут пробувати — іди на Україну батькувати.

Дуки аж назад відхитнули ся при тих словах та шепотіли між собою:

— Так се не козак бідний нетяга...

— Се сам Хвесько Ганжа Андибер, геть-